Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος — *Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰανουαρίου 1907* — *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 8*

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἐνῷ ἔλεγεν αὐτά, τὰ δίδυμα ἐπροχώρησαν μὲ ἀργὰ βήματα, χωρὶς νὰ παύσουν παρατηροῦντα τὸν Γιάγκον Ἀμών, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχαν προσέξῃ ἕως τότε· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ παρουσία του εἶχε κινήσῃ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον των. Ἔσφιξαν τὸ χέρι τοῦ Ἰανοῦ καὶ τοῦ ἐψιθύρισαν θερμότατα «εὐχαριστῶ», ἐξῆλθαν δὲ μὲ τὸ ἴδιον ἥσυχον βῆμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπερνοῦσαν ἄλλοτε τὸ κατῶφλι τῆς χαρωπῆς πατρικῆς των οἰκίας, τῆς «Ἡλιακῆς Ἀκτῖνος» *(Zonenstrále)*, ποῦ εἶχεν ἐντελῶς καταστραφῆ ἀπὸ τὸν πόλεμον. Ὁ Ὑβὼν ἐξεγλύστρησε κρυφὰ-κρυφὰ κατόπιν των. Τὸ πρόσωπόν του ἐλαμποκοποῦσεν· ἔπεσεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Χάνς καὶ τὸν ἐφίλησε τρελλά.

— Τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι, ποῦ σᾶς βλέπω ἐλεύθερα. Τί ἀνδρεῖα παιδιὰ ποῦ εἶσθε! Τί εὐτυχία γιὰ σᾶς, νὰ πολεμᾶτε ἔτσι γιὰ τὴν πατρίδα σας!

— Φρονεῖτε; ἀπήντησε σοβαρὰ τὸ Μποερόπουλο. Εἶνε προτιμότερον νὰ μὴν ἔχῃ ποτὲ ἀνάγκην ὑπερασπίσεως ἡ πατρίς.

— Ἄχ! καὶ νὰ μποροῦσα νἄρθω μαζί σας! ἐψιθύρισεν ὁ Ὑβών.

— Φυλαχθῆτε μὴν τὸ κάμετε! εἶπε ζωηρὰ ἡ Ἕλζα· μία ἐξαδέλφη μας, Γαλλίς σὰν ἐσᾶς, ἐδοκίμασε πέρυσι νὰ τὸ κάμῃ, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων μας, καὶ αὐτὸ ἐπροξένησε μεγάλα δυστυχήματα.[1]

— Δὲν μοῦ λέτε... ποῖος εἶνε ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ποῦ εἶνε μαζί σας;

— Ὁ κηδεμών μου, ὁ κ. Γιάγκος Ἀμών.

— Εἶνε Γάλλος;

— Ναί, ἀπὸ τὴν Βρετάνην.

— Ἄ! εἶπεν ἁπλῶς ὁ Χάνς.

— Θὰ ξαναΐδωθοῦμε ἴσως, εἶπεν ὁ Ὑβών· ἐμεῖς θὰ πᾶμε ἕως τὸ Μπουλαβάγιο, καὶ θὰ περάσωμε ἀπὸ τὰς κυριωτέρας πόλεις τοῦ Τράνσβααλ.

— Θὰ ἴδῆτε ἐκεῖ πολὺ θλιβερὰ θεάματα, εἶπε μ' ἕνα στεναγμὸν ἡ Ἕλζα, καὶ πῶς τὰ στρατόπεδα τῆς συγκεντρώσεως τῶν αἰχμαλώτων, ποῦ ἐπενόησαν οἱ Ἄγγλοι, δεκατίζουν τὸν λαόν μας περισσότερο παρὰ τὰ βόλια.

— Ἄ! διατί ἡ Εὐρώπη νὰ μὴν ἔρχεται πρὸς ἐπικουρίαν σας;

— ἔκραξεν ὁ Ὑβών.

— Ναί, γιατί; ἐπανέλαβεν ἀργὰ-ἀργὰ ἡ Ἕλζα.

— Διότι ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἠθέλησεν, ἀδελφή μου, ἀπήντησεν ἠρέμα ὁ Χάνς...

Ἔσφιξαν τὸ χέρι τοῦ μικροῦ Γάλλου καὶ ἀπεμακρύνθησαν, χωρὶς οἱ ὑπηρέται, εἰδοποιημένοι ἐν τῷ μεταξύ, νὰ ζητήσουν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν.

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησεν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πάρκου. Ἐγνώσθη ἀμέσως ὅτι ὁ Κάφρος, ποῦ εἶχε προδώσῃ τὴν συνωμοσίαν, ἐκτυπήθη μὲ μίαν σφαῖραν εἰς τὴν καρδίαν. Τὸν ἐσκότωσε, φαίνεται, ἐν ἀπὸ τὰ παιδιά, ποῦ εἶχε χωρὶς ἄλλο κατορθώσῃ, κατὰ τὴν σύλληψίν του, νὰ κρύψῃ τὸ ρεβόλβερ του.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ δίκαιον τοῦ πολέμου! εἶπε ψυχρότατα ὁ κύριος Σέσιλ Ρόδς.

Οἱ Γάλλοι ὅμως ἐσκέπτοντο μὲ πόνον ψυχῆς πόσον φοβερὰ δεινοπαθήματα θὰ εἶχεν ὑποφέρῃ ὁ μποερικὸς λαός, ὥστε δύο παιδιά, τὰ τέκνα ἑνὸς φιλησύχου βεβαίως γεωργοῦ καὶ μιᾶς Γαλλίδος, νὰ δυνηθοῦν ν' ἀποκτήσουν τὴν ἀκαμψίαν αὐτὴν τοῦ χαρακτῆρος, ποῦ δὲν ἀφίνει ποτὲ τὰ ὅπλα καὶ δὲν διστάζει νὰ δίδῃ μᾶλλον τὸν θάνατον παρὰ νὰ τὸν λαμβάνῃ, ὅταν τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος τὸ ἀπαιτῇ.

Εἶχαν πολλὴν ἐπιθυμίαν οἱ φίλοι μας νὰ συντομεύσουν τὴν ἐκεῖ διαμονήν των, τὴν ὁποίαν αἱ περιστάσεις εἶχαν καταστήσῃ ὄχι εὐχάριστον, ἠναγκάσθησαν ὅμως νὰ μείνουν καὶ νὰ συμφάγουν μὲ τὸν Σέσιλ Ρόδς. Εἰς τὴν πόλιν δὲν ἐπέστρεψαν, παρὰ κατὰ τὸ βράδυ.

«Ὁ ἀξιωματικὸς ἦλθε νὰ εὕρῃ τοὺς Γάλλους.» (Σ. 59.)

— Πῶς συμβαίνει νὰ ἔχῃ ὁ Βόρις Βολκὼφ τὴν δύναμιν νὰ κάμπτῃ τὴν ἀνηλεῆ θέλησιν τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀδαμάντων; ἠρώτησεν ὁ Γιάγκος τὸν Μέγαν Ἀρχηγόν, ἐνῷ τὸ τετράτροχον ἔτρεχε.

— Αὐτὸ τὸ ἴδιον ὄνομα δὲν εἶχε τάχα τὴν δύναμιν ν' ἀποσπάσῃ καὶ σᾶς ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ τὰς διασκεδάσεις του, διὰ νὰ σᾶς παρασύρῃ εἰς τὴν Ἀφρικήν; ἀντηρώτησεν ὁ Μόνας, ἀποφεύγων ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὤ! ὑπάρχει παραπολλὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Σέσιλ Ρόδς καὶ ἐμοῦ, καὶ

1 Ἴδε «Βοεροπουλαν». — «Διαπλάσεως» Περ. Β', Τόμ. θος, ἔτος 1902.

τὰ ὅσα ἔκαμεν ἄλλοτε ὁ Βόρις Βολκὼφ διὰ τὸν πατέρα μου, ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ τοὺς κόπους τοῦ ταξειδίου μου.

— Παραδεχθῆτε λοιπόν, ἂν θέλετε, ὅτι καὶ ὁ Σέσιλ Ρὸδς ἔλαβεν ἄλλοτε ἀπὸ τὸν Βολκὼφ ὑπηρεσίας σὰν αὐτὰς ποῦ ἐδέχθη ὁ πατέρας σας.

Ἡ συνομιλία ἔμεινεν ἕως αὐτοῦ. Ὡμίλησαν ἔπειτα διὰ τὰ δίδυμα τοῦ Τράνσβααλ, διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁποίων ἦτο ἀνεξάντλητος ὁ Ὑβών.

— Ἀλήθεια, ἠρώτησεν ἔξαφνα, αὐτὸς ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, ὁ ἰσχυρότερος καὶ ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῶν Ἀδαμάντων, ὁ ἱκανός, ὅπως λέγει αὐτός, νὰ κάμῃ, ἂν θέλῃ, τὸ Τράνσβααλ νὰ θριαμβεύσῃ, ὑπάρχει πραγματικῶς;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἰανός· διότι ὁ Σέσιλ Ρὸδς δὲν εἶνε ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ πῇ ψέμματα· ὅ,τι ἐβεβαίωσεν αὐτός, δὲν γίνεται παρὰ νὰ εἶνε ἀληθινόν...

Ἔφθασαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, ἡ ὁποία ἦτο λαμπρὰ φωταγωγημένη καὶ στολισμένη μὲ τοιχοκολλήσεις, προγράμματα, λωρίδας, φωτεινὰ πλαίσια μὲ εἰκόνας, ἐμπρὸς εἰς τὰ ὁποῖα ἐχάζευεν ἄπειρον πλῆθος. Ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ βασιλικὸς ὕμνος τῆς Ἀγγλίας ἀνεπέμποντο ἀπὸ μυρία στόματα, ὅπου εἶχεν ἤδη ρεύσῃ ἄφθονον τὸ οὐΐσκυ. Σημαῖαι μὲ τὰ βρεταννικὰ χρώματα ἐστόλιζαν τὰ παράθυρα, τὰ θορυβώδη καπηλεῖα ἐξεχείλιζαν ἀπὸ κόσμον, τὰ πατριωτικὰ ἄσματα διεκόπτοντο μόνον ἀπὸ τὰ φρενιτιώδη ἐπιφωνήματα:

— Χίπ! χίπ! οὔρρα!

Οἱ φίλοι μας ἔμαθαν ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ πανηγῦρι ἐγίνετο διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ἀσυλλήπτου Δέβετ, τὸν ὁποῖον τόσον καιρὸν τόσοι Ἄγγλοι στρατηγοὶ εἶχαν κατακοπῆ εἰς μάτην διὰ νὰ τὸν κυνηγήσουν.

Ὅταν ἤκουσαν αὐτὴν τὴν εἴδησιν, ἐπόνεσεν ἡ καρδιά των. Καθὼς πολλοὶ ἄλλοι, εἶχαν ἐπὶ τέλους σχηματίσῃ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἦτο ἀσύλληπτος ὁ ἡρωϊκὸς ἐκεῖνος πολέμαρχος τῆς Ὀράγγης. Ἐνόμιζαν ὅτι ἡ ἧττά του ἔμελλε νὰ ρίψῃ τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ τὸν διασκορπισμὸν εἰς τὰ σώματα τοῦ ἀνδρείου μικροῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον, ἂν καὶ χωρὶς ἐλπίδα, ἠὐχοντο νὰ ἴδουν νικηφόρον.

Περίλυποι ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ δὲν ἐξῆλθαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ, διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν παραφορὰν τῆς λαϊκῆς χαρᾶς.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, μόλις ἐξύπνησαν, ἤκουσαν τοὺς ἐφημεριδοπώλας τῶν *Καιρῶν τοῦ Ἀκρωτηρίου* νὰ διαλαλοῦν ὅτι ὁ Χριστιανὸς Δέβετ εἶχεν ἐκφύγῃ καὶ πάλιν τὴν ἀγγλικὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὸ Χάρρισμιθ τῆς Ὀράγγης, ἐκτὸς ἂν ἦτο εἰς τὴν Βρυχάιδ (εἰς τὰ νότια τοῦ Τράνσβααλ), εἰς Βηθλεὲμ ἢ εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς στενοπορείας τῶν ὀρέων Δράκεν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Πρὸς τὴν Γιωχάννεσβουργ.— Ἐκτροχιασμός. — Ἀλλαγὴ δρομολογίου.— Ἔμπρὸς εἰς τὰ περιπόλια.—Ἕνας ἥρως. — Καὶ πάλιν τὰ Δίδυμα.—Ἀσπίδες αὐτοσχέδιοι.—Θὰ γλυτώσουν ἀράγε;

Τὸ τραῖνο ἐπροχωροῦσε σιγά, διότι ἦτο φόβος μήπως συναντηθῇ μὲ κανὲν ἀπόσπασμα Μπόερς. Εἶχε δύο μόνον βαγόνια δι' ἐπιβάτας, τὰ δὲ λοιπὰ ἦσαν φορτηγὰ μὲ πολεμεφόδια καὶ ζωοτροφίας διὰ τὴν φρουρὰν τῆς Κίμπερλυ.

Εἰς τὴν ἀνοικτὴν θυρίδα ἑνὸς βαγονίου εἶχεν ἐμφανισθῇ τὸ ροδαλὸν πρόσωπον τοῦ Ὑβὼν Κλοαρέκ, κ' ἐκύτταζε μὲ ἐρευνητικὰ βλέμματα τὸν ὁρίζοντα καὶ τὰ περίχωρα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀνεκάλυπτεν ἐκεῖ καμμίαν συμμορίαν Μπόερς ἐνεδρεύουσαν. Χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ διὰ τὸν κίνδυνον, δὲν ὠνειρεύετο παρὰ μάχας, καὶ ἡ εἰρηνικὴ διαμονὴ εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου εἶχεν ὑπερμέτρως παραταθῇ κατὰ τὴν γνώμην του.

Ἦτο ἡ 17 τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ οἱ Γάλλοι μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχαν φύγῃ ἀπὸ τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου. Εἶχαν εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ μεταβοῦν μὲ τὸ τραῖνο αὐτὸ εἰς τὴν Κίμπερλυ, τὴν ἀφρικανικὴν Γολκόνδαν, τὴν ὁποίαν ὁ Γιάγκος εἶχε πόθον πολὺν νὰ ἐπισκεφθῇ, εἰς ἀνάμνησιν τῶν τριῶν ἐτῶν, ποῦ εἶχε μείνῃ ἐκεῖ ὁ πατέρας του.

Ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ἀκρωτηρίου ἕως τὴν Πόλιν τῶν Ἀδαμάντων, εἶνε 1,040 χιλιόμετρα σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ εἰρήνης τὸ ταχὺ τραῖνον, τὸ ἐφωδιασμένον μὲ ὅλας τὰς εὐκολίας τῆς σύγχρονου πολυτελείας, μὲ βαγόνιον ἑστιατορίου δυνάμενον νὰ μεταμορφωθῇ εἰς ὑπνωτήριον, μὲ ἠλεκτρικὸν φωτισμόν, κτλ., διανύει εἰς τριανταὲξ ὥρας.

Τώρα ὅμως, τίποτε ἀπὸ αὐτά. Τὰ βαγόνια εἶνε μικρὰ καὶ στενὰ μὲ ξύλινα μόνον θρανία, τὰ δὲ μουγγρίσματα τῶν βωδιῶν, ποῦ εἶνε μανδρωμένα εἰς τὰ βαγόνια, τέλος ἡ ἀπελπιστικῶς ἐλεεινὴ ὄψις τοῦ δρόμου, ποῦ εἶνε στρωμένη μὲ συντρίμματα σιδηρῶν ράβδων, μὲ κιβώτια σπασμένα,—ὅλα αὐτὰ φανερώνουν, ὅτι οἱ φίλοι μας δὲν ταξειδεύουν μὲ τραῖνον πολυτελείας.

Οἱ πενῆντα Ἄγγλοι στρατιῶται τοῦ συντάγματος τῶν Ὀρεινῶν τοῦ Γόρδωνος, οἱ ὁποῖοι, στοιβαγμένοι εἰς τὰ βαγόνια, εἶχαν κάμῃ τὸν ἀέρα, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως, ν' ἀντηχήσῃ μὲ τὰ ἐθνικά των τραγούδια συνοδευόμενα μὲ *γκάϊδες*, σωποῦν τώρα ἀπὸ πολλῆς ὥρας, χάριν προφυλάξεως. Διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι ἄνω τῶν 2,300 Μπόερς περιφέρονται εἰς τὴν ἀποικίαν τοῦ Ἀκρωτηρίου, καὶ αὐτοὶ οἱ γεωργοὶ εἶνε τρομεροὶ ἐκτροχιασταὶ τῶν τραίνων.

Ὁ κ. Ζουανὶκ καὶ ὁ ἀνεψιός του ἀνταλλάσσουν τὰς σκέψεις των, ἐνῷ ὁ μικρὸς Βρετόνος κυττάζει τὸ θλιβερὸν καὶ πένθιμον ἐκεῖνο μέρος, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «Καρού», — ἀπέραντον ἔρημον κάμπον, ὅπου βρίθουν ἄπειροι λόφοι μὲ φανταστικὰ σχήματα, ἄλλοι σὰν μυτεροὶ κῶνοι, τοὺς ὁποίους οἱ Μπόερς ὀνομάζουν «Κόπγες» ἢ καρφιά, ἄλλοι δὲ μὲ κανονικήν, γεωμετρικὴν κατασκευήν, ἐνθυμίζουσαν τὸ Ὄρος τῆς Τραπέζης. Εἶνε θέρος, καὶ πλουσία βλάστησις καλύπτει τὴν γῆν.

Ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Ἰανὸς δὲν συνταξειδεύουν μὲ τοὺς Γάλλους· ἤθελαν νὰ φθάσουν ἐγκαίρως εἰς τὴν Βλουμφοντάϊν, ὅπου συνεφώνησαν νὰ συναντηθοῦν μὲ αὐτούς.

Ὁ καϊμένος ὁ κ. Ζουανὶκ τόσας ἱστορίας ἐκτροχιάσεων εἶχεν ἀκούσῃ εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, ὥστε κατέχεται ἀπὸ θανάσιμον ἀνησυχίαν, ἀνασκιρτᾷ εἰς κάθε τιναγμόν, νομίζων ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία του ὥρα, καὶ δὲν τολμᾷ νὰ ρίψῃ οὔτε βλέμμα ἀπὸ τὴν θυρίδα, ἀπὸ τὸν φόβον μήπως ἰδῇ τὰς κάννας τῶν τουφεκίων σημαδευμένας ἐπάνω του, ἢ τοὺς Μπόερς ἐφορμῶντας εἰς ἔφοδον.

Ὁ Γιάγκος τὸν ἐνθαρρύνει ὅσον ἠμπορεῖ, καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν διασκεδάσῃ διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀνησυχίαν του· ἕνας σφοδρὸς κλονισμὸς τὸν διακόπτει, καὶ ἡ φαιδρὰ φωνὴ τοῦ Ὑβὼν ἀνακράζει:

— Ἐκτροχίασις!

Πραγματικῶς ἡ ἁτμάμαξα, ἡ ὁποία ἀπό τινων στιγμῶν ἐπήγαινε μὲ ταχύτητα πεζοπόρου μόλις, ἐξετροχιάζετο ἡσυχα-ἡσυχα, χωρὶς νὰ βιασθῇ, οὔτε νὰ τραντάξῃ πολὺ τοὺς ἐπιβάτας. Τὰ πρῶτα φορτηγὰ βαγόνια ἀνετράπησαν, ἀλλά, χάρις εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ μηχανικοῦ, δὲν συνέβη κανὲν δυστύχημα.

Ὅλοι ἐσηκώθησαν ἐπάνω σῶοι καὶ ὑγιεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Ζουανίκ, τὸν ὁποῖον ὁ τρόμος ἐκρατοῦσε καρφωμένον εἰς τὸ θρανίον του, ποῦ εἶχε μισοσπάσῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ μία ὁμοχειρία ἐργατῶν ἐχώριζαν τὰ βαγόνια, τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ τὰ ἔσυραν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Μερικὰ μεγάλα σιδερένια καρφιὰ τῶν ράβδων, ποῦ εἶχαν ἀφαιρεθῇ μετὰ τὴν διέλευσιν τῶν ἀνιχνευτῶν, εἶχαν προκαλέσῃ τὴν ἐκτροχίασιν· ἀλλὰ ὁ μηχανικὸς τὸ ἀντελήφθη ἐγκαίρως, καί, χάρις εἰς τὴν φρόνιμον βραδύτητα τοῦ τραίνου του, εἶχε δυνηθῇ ν' ἀποφύγῃ, ἂν ὄχι τὸ δυστύχημα, τοὐλάχιστον τὰς φοβερὰς συνεπείας του.

Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Ὑβὼν κατώρθωσαν νὰ βγάλουν τὸν κ. Ζουανὶκ ἀπὸ τὸ βαγόνι. Δὲν περιγράφεται ἡ ἔκπληξις, τὴν

ὁποίαν ἐδοκίμασεν ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο ζωντανός, μὲ ὅλα τὰ μέλη του, καὶ χωρὶς κἂν τὸ ἐλάχιστον τσαγκρούνισμα.

— Ὄχι σκληρὸς ὁ ἐκτροχιασμός, ποῦ μᾶς ἔκαμαν οἱ Μπόερς, εἶπεν ἕνας στρατιώτης, πλησιάζων τοὺς Γάλλους.

Ὁ Ὑβὼν τῷ ἔστρεψεν ἀγενῶς τὴν ράχιν, σὰν νὰ ἦτο τάχα αἴτιος τῆς ἐπιδρομῆς εἰς τὸ μποερικὸν ἔδαφος αὐτὸς ὁ καϊμένος «τώμμης»—ὅπως λέγουν χαϊδευτικὰ τοὺς στρατιώτας των οἱ Ἄγγλοι,—ποῦ τὸν ἀπέσπασαν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς αὐτὴν τὴν Ἀφρικήν, ὅπου τὸν ἐνήδρευαν τὰ βέλια καὶ ἡ ἀσθένεια.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῶν Ὀρεινῶν τοῦ Γόρδωνος ἦλθε νὰ εὕρῃ τοὺς Γάλλους.

— Κύριοι, εἶπεν εἰς αὐτούς, ἐδῶ δὲν ἔχομεν νὰ προσμένωμεν καμμίαν βοήθειαν. Δὲν ἀπέχομεν ὅμως παρὰ πέντε μόνον μίλια ἀπὸ τὴν «Διασταύρωσιν τοῦ Ἄαρ», ὅπου ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξωμεν τραῖνο. Ἂν θέλετε νὰ ἔλθετε μαζί μας ἕως ἐκεῖ, νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχετε κανένα κίνδυνον νὰ διατρέξετε· οἱ Μπόερς δὲν θὰ τολμήσουν νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν εἰς τόσον μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν σταθμόν.

Αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη λογικὴ λύσις. Ἐπροπορεύθησαν μερικοὶ ἀνιχνευταί, οἱ δὲ στρατιῶται τοὺς ἠκολούθησαν εἰς ἀραιὰν φάλαγγα.

Οἱ Μπόερς ἔμειναν ἀόρατοι. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφθανε τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἄαρ, τὸ τραῖνον τὸ ἐρχόμενον ἀπὸ τὸ Πορτ-Ἐλισάβετ εἰσήρχετο ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος.

Ὁ σταθμάρχης δὲν ἠπόρησε πολύ, ὅταν εἶδε νὰ ἔρχωνται πεζοὶ οἱ ταξειδιῶται, τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὁποίων τοῦ εἶχαν τηλεγραφήσῃ ἀπὸ τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου. Τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ ἐγίνοντο καθημερινῶς. Ἀφοῦ ἠρώτησε κ' ἔμαθε τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτροχιάσεως, ἀνήγγειλε, μὲ ὅλην του τὴν ἀπάθειαν, ὅτι τὸ τραῖνον διὰ τὴν Κίμπερλυ θὰ ἔφευγε μετὰ σαραντακοντὼ ὥρας τὸ ἑνωρίτερον, διότι ἡ γραμμὴ ἦτο χαλασμένη ἐπὶ σημαντικοῦ μήκους.

— Αὐτὸς ὁ καταχθόνιος Τζὰκ Χίνδων ἔκαμε πάλιν τὰ δικά του, ἐξήγησεν ὁ σταθμάρχης· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε πανταχοῦ παρὼν καὶ ἐνεργεῖ παντοῦ συγχρόνως. Ἀ! πῶς ἤθελα νὰ τὸν εἶχα στὴ μύτη τοῦ ρεβόλβερ μου!

Ὁ Τζὰκ Χίνδων! Τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸ εἶχαν ἤδη ἀκούσῃ οἱ Γάλλοι, κ' ἐνθυμήθησαν ἀμέσως εἰς ποίαν περίστασιν: εἰς τὸ Ρόδεσμποσκ, ὅταν ὁ Χάνς Ρίσσικ διεκήρυττε ὑπερηφάνως ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ περιφήμου «ἐκτροχιαστοῦ τῶν τραίνων».

Ἐνῷ τὸ ἀπόσπασμα τῶν Ὀρεινῶν ἔμενεν εἰς τὸ Ἄαρ, οἱ τρεῖς φίλοι μας, τῶν ὁποίων ἡ περιγραφὴ εἶχε σταλῇ ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήριον μὲ θερμὰς συστάσεις διὰ νὰ εὐκολυνθῇ ἡ κυκλοφορία των εἰς ὅλην τὴν χώραν, ἤλλαξαν ἀπόφασιν. Ἐπέβησαν εἰς τὸ τραῖνον τῆς Βλουμφοντάϊν, ἐγκαταλείποντες οὕτω τὴν γραμμὴν τοῦ Ἀκρωτηρίου, διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν διακλάδωσιν τῆς γραμμῆς τῆς Πραιτωρίας, ἡ ὁποία πηγαίνει ἀπὸ τὴν Διασταύρωσιν τοῦ Ἄαρ εἰς τὸ Νάουπορτ· ἔστρεψαν ἑπομένως τὰ νῶτα πρὸς τὴν Γιωχάννεσβουργ, τὴν ὁποίαν ἐσκόπευαν νὰ ἐπισκεφθοῦν ἀργότερα, ἂν αἱ περιστάσεις καὶ ὁ Τζὰκ Χίνδων τὸ ἐπέτρεπαν.

Εἶχαν κακοφάγῃ, λιτὰ καὶ βιαστικά, εἰς τὸν σταθμόν, κ' ἐσκόπευαν ν' ἀναπαυθοῦν κατὰ τὸ ταξεῖδί των. Ὁ ταχὺς δρόμος τοῦ τραίνου καθησύχαζε κάπως τὰς ἀνησυχίας τοῦ κ. Ζουανίκ.

— Ὁ μηχανικὸς φαίνεται θαρραλέος, ἄρα ἡ γραμμὴ εἶνε ἀσφαλής, ἐσκέπτετο.

Καὶ πράγματι, περίπλοκον ἀμυντικὸν σύστημα ἐπροστάτευε τὸ σιδηροδρομικὸν ἐκεῖνο δίκτυον, τοῦ ὁποίου ἡ σπουδαιότης ἐπέβαλλε τὴν ὕπαρξιν ἰδιαιτέρων ὀχυρωμάτων.

(Ἕπεται συνέχεια) **Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ παρελθοῦσαν Παρασκευήν, ὁ τηλέγραφος ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Δημητρίου Βερναρδάκη. Ἀμέσως τὸ Πανεπιστήμιον ἀνύψωσε μεσίστιον τὴν σημαίαν του· καὶ ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ τοῦ ἐπισήμου πένθους, τὸ σταματοῦν τοὺς ἀθηναίους περιπατητὰς ὁσάκις ἐκλείπῃ καμμία ἐξοχότης τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Ἐπιστημῶν, ἡ θλιβερὰ εἴδησις διεδίδετο ἀνὰ τὴν πόλιν, ὅπου ὁ μέγας Ἐρημίτης τῆς Μυτιλήνης εἶχε τόσους φίλους καὶ θαυμαστάς. Ἔκτοτε, μέχρι σήμερον, καὶ εἰς τὸν τύπον καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, δὲν ἔπαυσε καθημερινῶς νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ Βερναρδάκη, καὶ διὰ πολὺν ἀκόμη καιρὸν δὲν θὰ παύσῃ... Ἰδοὺ ἓν ὄνομα μέγα, μία κορυφὴ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, μία δόξα τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σταματήσωμεν ὀλίγον καὶ ἡμεῖς...

Μικρὸς ἢ μεγάλος, σοφὸς ἢ ἄσοφος, ποῖος δὲν γνωρίζει τὸν Δημήτριον Βερναρδάκην; Καὶ ἂν δὲν ἔπεσε ποτὲ εἰς τὰς χεῖράς του κανὲν τῶν σοφῶν του βιβλίων, γίνεται νὰ μὴν εἶδε ποτὲ εἰς τὸ θέατρον κανὲν ἔργον του; Καὶ ἔργα του ἂν δὲν εἶδεν, εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἤκουσε ποτὲ νὰ ὁμιλοῦν περὶ *Μαρίας Δοξαπατρῆ*, περὶ *Μερόπης*, περὶ *Φαύστας*; Ἀλλὰ τί λέγω; Μήπως ὅλα τὰ ἀναγνωσματάρια τῶν Σχολείων δὲν ἔχουν ἀποσπάσματα τῶν ἔργων τοῦ Βερναρδάκη; Καὶ ποῖος μαθητὴς δὲν ἀνέγνωσε ποτὲ ἢ δὲν ἀπήγγειλε στίχους τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ; Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι τὸν ἤκουσαν, τὸν ἐγνώρισαν, τὸν ἐθαύμασαν, τὸν ἠγάπησαν. Κ' ἐδῶ, καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς ὅλον τὸν ἔξω Ἑλληνισμόν. Διὰ τοῦτο, ἡ ἀναγγελία τοῦ θανάτου του, μολονότι εἰς προχωρημένην ἡλικίαν, ἐπροξένησε παντοῦ τὴν εἰλικρινεστέραν καὶ βαθυτέραν θλῖψιν, κ' ἐθρηνήθη ὡς ἀπώλεια μεγάλη καὶ δυσαναπλήρωτος.

Ὁ Δημήτριος Βερναρδάκης ἐγεννήθη τῷ 1833 εἰς Ἀγίαν Μαρίναν τῆς Λέσβου. Ἐξεπαιδεύθη εἰς τὴν Μυτιλήνην, εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν, διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλ' ἕνεκα φοιτητικῶν ταραχῶν, τὰς ὁποίας ἐπροκάλουν οἱ ἀντίπαλοί του, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ. Μετὰ πολλὰ ἔτη διωρίσθη καὶ πάλιν, ἀλλὰ καὶ πάλιν αἱ ταραχαὶ ἐπανελήφθησαν, καὶ τότε ὁ Βερναρδάκης παρητήθη ὁριστικῶς, ἀπῆλθεν εἰς Μυτιλήνην καὶ ἔκτοτε ἔζησεν ἐκεῖ ὡς ἐρημίτης, ἐργαζόμενος, συγγράφων, ἐκδίδων, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπισκεπτόμενος τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ παραστήσῃ καμμίαν τραγῳδίαν του.

Ὁ Βερναρδάκης ἦτο σοφὸς συγχρόνως καὶ ποιητής, φιλόλογος καὶ λογοτέχνης. Ἱστορικός, ἑλληνιστὴς καὶ κριτικὸς ἐκ τῶν βαθυτέρων.—τὰ σοφά του βιβλία τὸ μαρτυροῦν, — συνέγραψε καὶ δράματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ σοφία ὑπερτερεῖ τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως. Ἐν τούτοις ἦτο δραματικὸς ἐκ τῶν ἀρίστων, καὶ ἴσως ὁ ἄριστος τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Ἐκτὸς τῶν δραμάτων, τὰ ὁποῖα σᾶς ἀνέφερα, συνέγραψε τοὺς «Κυφελίδας», τὴν «Κυρὰ-Φροσύνην», τὴν «Ἀντιόπην» καὶ τελευταῖον τὸν «Νικηφόρον Φωκᾶν». Ὑπὸ ἔποψιν δραματικῆς τέχνης, τελειότερον λέγεται ἡ «Μερόπη». Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ θέατρον, κ' ἐπροκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμὸν ὅλων τῶν θεατῶν, ὡς Ἑλλήνων καὶ Χριστιανῶν, ἦτο — τὸ γνωρίζετε καλά, — ἡ περίφημος *Φαύστα*.

Ἀπὸ χαρακτῆρος ὁ Βερναρδάκης ἦτο πολεμιστής, ὀξὺς καὶ βίαιος εἰς τὰς ἐπιθέσεις του, ἰδιότροπος, ἐγωϊστής, πεί-

σμων. Ἴσως αὐτὰ δὲν εἶνε προτερήματα, ἀλλὰ τοὺς μεγάλους ἄνδρας πρέπει νὰ τοὺς δεχώμεθα καὶ νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν καὶ μὲ τὰ ἐλαττώματά των. Τελευταίως εἶχεν ἀπογοητευθῆ, διότι εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ὁ «Νικηφόρος Φωκᾶς» δὲν ἐπέτυχεν ὅσον ἡ «Φαύστα», καὶ ἡ τελευταία ἐκδήλωσις τῆς νευρικῆς νόσου, ἡ ὁποία τὸν ἔφερε καὶ εἰς τὸν τάφον,—γέροντα ἤδη καὶ ποτισμένον, μαζὶ μὲ τὴν δόξαν, καὶ πικρίας πολλάς,—ἦτο ἓν εἶδος παραφροσύνης, μανίας καταδιώξεως.

Τὸ μικρὸν αὐτὸ σημείωμα περὶ τοῦ μεγάλου ἀνδρός, θὰ τελειώσω μ' ἕνα ἀνέκδοτον, μαρτυροῦν περὶ τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς ἑτοιμότητος τοῦ πνεύματός του.

Ὅταν ἦτο καθηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, μετέβη μίαν ἡμέραν νὰ παραδώσῃ καὶ εὗρεν εἰς τὴν ἕδραν του...ὁλόκληρον δεμάτι ἄχυρα. Δὲν ἐταράχθη ἀπὸ τὴν προσβολὴν αὐτὴν τῶν ἐχθρῶν του, δὲν ἔδειξε κἂν ὅτι τὴν ἀντελήφθη, καὶ ἔκαμε τὸ μάθημά του ὡς νὰ μὴ συνέβη τίποτε. Μόνον εἰς τὸ τέλος, ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ, εἶπε:

— Κύριοι, κάποιος ἀπὸ σᾶς ἐλησμόνησε ἐδῶ τὴν τροφήν του. Ἂς ἔλθῃ νὰ τὴν πάρῃ!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἐκεῖνοι οἱ δύο, ποῦ ἔρχονται σηκωτοί, ὕστερα ἀπὸ τὸν Καραμπαμπούλα, κ' ἔχουν τὲς ποδάρες των ἀναπαυτικὰ κρεμασμένες ἔξω ἀπὸ τὰ φορεῖά των, εἶνε δύο μάγοι, δύο περίφημοι μάγοι, οἱ δύο περιφημότεροι μάγοι ὅλου τοῦ βασιλείου τοῦ Καραμπαμπούλα καὶ ὅλων τῶν περιχώρων. Εἶνε ὁ Χαταχούτας καὶ ὁ Τουκουτάκας.

Μίαν αὐγήν, ὅλοι οἱ ὑπήκοοι τοῦ Καραμπαμπούλα ἐξύπνησαν εἰς τὸ χωριό, ἀπὸ κρότους ὀργάνων καὶ ἄγρια τραγούδια. Ἐβγῆκαν στὰ παράθυρα—δηλαδὴ στὲς πόρτες των, διότι τὰ καλυβάκια των δὲν εἶχαν παράθυρα—καὶ εἶδαν αὐτοὺς τοὺς δύο. Ὁ Χαταχούτας καὶ ὁ Τουκουτάκας εἶχαν ἔλθῃ, γιὰ νὰ γιατρέψουν τὸν μαῦρον βασιλέα...

Ἀμέσως τοὺς ἐπῆραν καὶ τοὺς ἐπῆγαν ἐμπρὸς εἰς τὸν Καραμπαμπούλα. Καὶ τότε οἱ μάγοι ἄρχισαν τοὺς ἐξορκισμοὺς καὶ τὰ μαγικά των. Ὁ πρῶτος, ὁ Χαταχούτας, ἐτραγουδοῦσε κ' ἐκτυποῦσε δυνατὰ τὸ *τουμπελέκι* του—ἕνα εἶδος ταμπουρᾶ. Καὶ ὁ δεύτερος, ὁ Τουκουτάκας, ὁ ὑποτακτικὸς τοῦ Χαταχούτα, τοῦ ἔκαμνε *σεγόντο*, κ' ἔπαιζε τὸ βιολί του, κ' ἐχοροπηδοῦσε, γιὰ νὰ κουδουνίζουν τὰ κουδούνια, ποῦ εἶχε κρεμασμένα στὴ μέση του.

Ἅμα ἐχοροπήδησαν κ' ἐτραγούδησαν ἀρκετά, ὁ Χαταχούτας ἐστάθηκε καὶ ἔβγαλε λόγο:

— Μεγάλε καὶ δυνατὲ βασιλέα μου Καραμπαμπούλα, γιὰ νὰ τελειώσουν τὰ βάσανά σου καὶ νὰ 'δῇς τὴν γιατρειά σου, πρέπει νὰ πᾷς αὔριο πρωΐ-πρωΐ, νὰ προσφέρῃς μεγάλην θυσίαν, εἰς τὸ ἱερὸν δάσος τῶν προγόνων σου, —εἰδεμή, δὲν γίνεσαι καλά!

Καὶ ὁ Καραμπαμπούλας, ἄλλο λόγο:

— Μεγάλοι μάγοι καὶ τρανοί, στῦλοι τοῦ θρόνου μου, σοφολογιώτατε Χαταχούτα καὶ ἐλλογιμώτατε Τουκουτάκα, θὰ ὑπακούσω εἰς τοὺς θεούς!

Δι' αὐτό, καθὼς εἴδατε, ἐξεκίνησε, τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ μεγάλη ἐκείνη πομπή, ποῦ ἐπήγαινε εἰς τὸ δάσος.

Τί ὡραία καὶ τί ἐπιβλητικὴ πομπή, ἀλήθεια! Κανένα λάθος, καμμία ἀταξία δὲν ἔγινε εἰς τὴν παράταξιν, ποῦ εἴδατε εἰς τὸ ἄλλο φύλλον. Μοναχὰ ἡ μαϊμοῦ τοῦ Καραμπαμπούλα κατέβαινε κάπου-κάπου κ' ἐγαργάλιζε ἢ ἐδάγκανε τοὺς αὐλικοὺς ποῦ ἐκρατοῦσαν τὸ φορεῖόν του, γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ τὸν κουτρουβαλήσουν καταγῆς. Ἀλλά, ξεύρετε, τίποτε δὲν γίνεται τέλειο 'ς αὐτὸν ἐδῶ τὸν *μαῦρο* κόσμο...

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

«Ἄρχισαν τοὺς ἐξορκισμοὺς καὶ τὰ μαγικά των...»

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Πατέρα! πατεράκη μου! ἐφώναξεν ἡ Ἀνδρέα εἰσβάλλουσα εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου τὴν ἠκολούθησε κούτσα-κούτσα, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ὁ μικρὸς τραυματίας· ἔχω μίαν εὐχάριστον ἔκπληξιν.

— Ἀλήθεια, χρυσῆ μου κόρη; τί συμβαίνει λοιπόν;—ἠρώτησεν ὁ πατέρας, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τὴν παρουσίαν τοῦ ξένου, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε ἔμενε σχεδὸν ἐντελῶς κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν Ἀνδρέαν.

— Ἂν τὸ βρῆτε, πατέρα, ἀπήντησεν αὐτή, ἐνῷ ἐσκαρφάλωνεν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ στηρίγματα τῆς πολυθρόνας, ὅπου ἦτο καθισμένος ὁ τραπεζίτης.

Ὁ πατέρας τῆς Ἀνδρέας εἶδε τότε τὸν ἔφηβον, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ὄρθιος, κάπως δειλός, σχεδὸν εἰς τὸ κατῶφλι τῆς θύρας.

— Μήπως σχετίζεται ἡ ἔκπληξίς σου μ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ παιδί; ἠρώτησε χωρὶς νὰ πολυπροσέξῃ εἰς τὸν νεοφερμένον.

— Ναί, ἀκριβῶς. Ἂν τὸ βρῆτε ποιὸς εἶνε! Καὶ νὰ ξέρατε!... Δὲν τὸ ξέρετε ὅμως. Γι' αὐτό, πόσο θὰ χαρῆτε!

Ἐδῶ ὁ ἐξάδελφος ἐνόμισεν ὅτι εἶχε χρέος νὰ παρέμβῃ.

— Φοβοῦμαι, ἐξα... Δεσποινίς,—διώρθωσεν ὅταν εἶδε τὰ τρομαγμένα νεύματα τῆς Ἀνδρέας,—φοβοῦμαι μήπως ὁ κύριος πατέρας σας δὲν συμμερίζεται τελείως τὴν γνώμην σας. Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ σᾶς 'πῶ...

—Ὄχι! ὄχι! μὴν τὸ 'πῆτε, διέταξεν ἡ δεσποινίς, διότι ἤθελεν αὐτὴ ἡ ἰδία ν' ἀναγγείλῃ τὰ νέα εἰς τὸν πατέρα σας. Ἐλᾶτε λοιπόν, πατέρα, προσπαθήσατε νὰ μαντεύσετε!

— Μά, τί νὰ μαντεύσω; ἠρώτησεν ὁ γέρων, τοῦ ὁποίου εἶχε κινηθῆ σοβαρῶς πλέον ἡ περιέργεια· νὰ μαντεύσω τί πρᾶγμα εἶνε ἡ ἔκπληξίς σου, ἢ μήπως ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ νέος;

— Εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα καὶ τὰ δύο, ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα, ξεκαρδιζομένη στὰ γέλια. Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε ἡ ἔκπληξις. Ἂν λοιπὸν μαντεύσετε ποῖος εἶνε, θὰ εὕρετε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Καὶ αὐτὴ ἡ λύσις, σᾶς βεβαιῶ, θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ παραπολύ.

— Μήπως εἶνε ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Γριεὸ, καὶ τὸν ἔφερες μαζί σου;—ἐδοκίμασεν ὁ κ. Δεβουσύ, ζητῶν νὰ μαντεύσῃ, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κόρην του.

—Ὄχι, ὤ! ὄχι, διόλου!

Ὁ κ. Δεβουσὺ ἐκύτταξε προσεκτικώτερα τὸν ἔφηβον, καὶ τότε μόνον ἀντελήφθη τὰ καταξεσχισμένα ροῦχα του.

—Ἀ! θὰ ἔρχεσαι βέβαια νὰ μοῦ συστήσῃς αὐτὸ τὸ ἀγόρι, διὰ νὰ τοῦ δώσω καμμίαν θέσιν εἰς τὸν πύργον μας: εἰς τὸν σταῦλον ἢ εἰς τὸν κῆπον;

Ἅμα ἤκουσεν αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον ἐρώτησιν, ἡ Ἀνδρέα ἐξέσπασε στὰ γέλια, τὰ ὁποῖα ἀντήχησαν εἰς ὅλον τὸ δωμάτιον σὰν χαρούμενα κωδωνίσματα.

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν ἐξάδελφόν της, αὐτὸς ἐκοκκίνισε πρῶτα, ἕως τ' αὐτιά· ἔπειτα ἐννοήσας καὶ αὐτὸς τὸ ἀστεῖον τῆς θέσεώς του, συνεμερίσθη φαιδρότατα τὰ γέλια τῆς ἐξαδέλφης του.

—Ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ πατέρας, εἰς τὸν ὁποῖον μετεδόθη ἡ ἱλαρότης τῶν δύο μικρῶν· βλέπω ὅτι κάποιαν βλακείαν θὰ εἴπα. Ὡρισμένως, κόρη μου χρυσῆ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ εὕρω.

— Λοιπόν, θὰ σᾶς τὰ 'πῶ κ' ἐγὼ ὅλα ἀμέσως! εἶπεν ἡ Ἀνδρέα.

Καὶ διηγήθη εἰς τὸν πατέρα της τὴν κουβένταν ποῦ ἔγινεν εἰς τῆς κυρίας Γριεὸ δι' ἕνα γυμνασιόπαιδα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκριβῶς τὸ ἴδιον μὲ αὐτὴν ὄνομα, καθὼς καὶ πῶς, ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν της εἰς ἐκείνης τῆς κυρίας, εἶχεν ἀκριβῶς συναντήσῃ τὸν μυστηριώδη ὁμώνυμόν της.

Ἂν καὶ μὲ αὐτὰ τὰ νέα ἡ ἔκπληξις τοῦ τραπεζίτου δὲν ἦτο τόσον μεγάλη ὅσον τὴν εἶχεν ἐλπίσῃ ἡ κόρη του, ἡ συγκίνησίς του ὅμως καὶ ἡ χαρά του ἦσαν ζωηρόταται καὶ βαθύταται. Ἀποτέλεσμα δὲ αὐτῆς τῆς ἀνακαλύψεως ἦτο πρὸς τούτοις ὅτι, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν της, ἡ Ἀνδρέα εἶδεν ὅτι τὴν παρέβλεπεν ὁ γέρων, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, διὰ νὰ περιποιηθῇ, πρῶτον καὶ καλλίτερον, τὸν ἐξάδελφόν της.

Ὁ κ. Δεβουσὺ εὕρισκε παραπολὺ ἐνδιαφερούσας τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας τῷ ἔδιδεν ὁ νέος διὰ τὸν πατέρα του καὶ τὸ πάππον του, ὥστε νὰ προσέξῃ εἰς τὴν κόρην του καὶ νὰ τῆς κάμῃ τὰ χάδια, μὲ τὰ ὁποῖα τὴν εἶχε συνηθισμένην. Ἂν καὶ ἡ Ἀνδρέα ἦτο ἀκόμη σκαρφαλωμένη εἰς το στήριγμα τῆς πολυθρόνας του, ὁ πατέρας της δὲν εἶχε τὸν νοῦν του παρὰ εἰς τὸν μικρανεψιόν του, καὶ μόνον εἰς αὐτόν.

Ἡ τόσον ἐξαφνικὴ ὅσον καὶ ἀνέλπιστος ἐμφάνισις αὐτοῦ τοῦ νέου μέλους τῆς οἰκογενείας του, ἔμελλε τώρα νὰ πραγματοποιήσῃ μίαν ἀπὸ τὰς θερμοτέρας του εὐχάς. Ὅταν αἱ ἐλπίδες του ὅτι θ' ἀποκτοῦσε υἱὸν ἔσβυσαν διὰ παντός, ὁ κ. Δεβουσὺ εἶχεν εὐχηθῆ, μὲ τὴν ψυχήν του ὁλην, νὰ εἶχε τοὐλάχιστον κανένα ἀνεψιὸν ἢ μικρανεψιόν, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἐκχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὴν Τράπεζαν, ὅταν θὰ ἐσήμαινε διὰ τὸν ἴδιον ἡ ὥρα τῆς ἀποστρατείας.

Καὶ ἰδού, τὴν στιγμὴν ποῦ εἶχεν ἀρχίσῃ ν' ἀπελπίζεται, ἡ εὐχὴ αὐτὴ ἐγίνετο πραγματικότης. Διόλου λοιπὸν πάρα δόξον, διατί ἡ μορφὴ τοῦ γέροντος ἐξέφραζε τόσην ταραχὴν καὶ συγκίνησιν.

Ἔσφιξεν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸν νεαρὸν συγγενῆ του, καὶ ἤρχισε νὰ τὸν κυττάζῃ καλὰ-καλά, μὲ φιλόστοργον ἐνδιαφέρον, ἀναζητῶν, φαίνεται, νὰ ἐπανεύρῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν ὁποῖον εἶχε χάσῃ πρὸ τόσου καιροῦ.

Κατ' ἀρχάς, ἡ βαθεῖα ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν ἡ ὄψις τοῦ μικρανεψιοῦ του εἶχε προξενήσῃ εἰς τὸν πατέρα της, δὲν ἔφερεν εἰς τὴν Ἀνδρέαν παρὰ τὸ αἴσθημα τῆς ἐκπλήξεως μόνον· ὅταν ὅμως εἶδεν ὅτι εἶχε λησμονηθῆ αὐτὴ χάριν τοῦ νεοφερμένου, τὴν ἔπιασε ζήλεια· ἐζάρωσε τὰ φρύδια της, ἔσφιξε τὰ χείλη της μ' ἕνα πεισματάρικον μορφασμόν, καί, ἀπομακρυνομένη ἀποτόμως:

— Ἀναβαίνω στὸ δωμάτιόν μου γιὰ ν' ἀλλάξω, — εἶπε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῇ οὔτε τὸν πατέρα της οὔτε τὸν ἐξάδελφόν της...

«Πατέρα! πατεράκη μου!...»
(Σελ. 60, στ. γ'.)

— Ναί, πήγαινε, κόρη μου, ἐπεδοκίμασεν ὁ τραπεζίτης, ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ θὰ κάμω καλλίτερα τὴν γνωριμίαν μου μὲ τὸν ἀνεψιόν μου.—Ἔλεγες λοιπόν, ἐπρόσθεσεν ἀστειευόμενος πρὸς τὸν ἔφηβον, ὅτι ὁ πατέρας σου λέγεται Ἰουλιανός; Βεβαίως εἰς ἀνάμνησίν μου θὰ τοῦ εἶχε δώσῃ αὐτὸ τὸ ὄνομα ὁ καϊμένος ὁ ἀδελφός μου, διότι κ' ἐγὼ ἔτσι λέγομαι. Ἐσὺ ἐπῆρες τὸ ὄνομα τοῦ πάππου σου, ἀκριβῶς δὲ αὐτὸ εἶχα δώσῃ κ' ἐγὼ εἰς τὴν κόρην μου, διὰ νὰ τὸν ἐνθυμοῦμαι...

— Ἀ! μὰ αὐτὸ εἶνε γελοῖον! ἐφώναξεν ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῆς θύρας ἡ Ἀνδρέα, εὐχαριστημένη ποῦ εὑρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξατμίσῃ ἔτσι τὴν ἀγανάκτησιν, ἡ ὁποία ἐκόχλαζε μέσα της· εἰς τὴν οἰκογένειάν μας δὲν ὑπάρχουν παρὰ Ἰουλιανοὶ καὶ Ἀνδρέαι. Τί ἀστεῖο ποῦ εἶνε! Ἂν ὁ ἐξάδελφός μου μείνῃ πολὺν καιρὸν ἐδῶ...

— Βέβαια, καὶ θὰ μείνῃ, ἔσπευσε νὰ βεβαιώσῃ ὁ κ. Δεβουσύ, περιβάλλων τὸν ἀνεψιόν του μὲ βλέμμα θωπευτικόν· δὲν θὰ τὸν ἀφίσω πολὺ γρήγορα, τώρα ποῦ τὸν ἔχω στὰ χέρια μου!

— Αἴ! τότε θὰ μᾶς παίρνουν διαρκῶς τὸν ἕνα διὰ τὸν ἄλλον, καὶ δὲν θὰ καταλαβαίνωμε ποτέ, σὲ ποιὸν ἢ γιὰ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο θὰ ὁμιλοῦν οἱ ἄλλοι.

— Μία ἰδέα! εἶπεν ὁ γέρων. Διὰ νὰ προληφθῇ αὐτὸ τὸ ἄτοπον, δὲν ἠμποροῦμε τάχα νὰ συμφωνήσωμεν νὰ φωνάζωμεν τὸν ἕνα σας Ἄνδη;...Ἄνδη ἢ Ἄνδη, ἴσον Ἀνδρέα ἢ Ἀνδρέας. Κ' ἔτσι λείπει κάθε παρεξήγησις...

—Δὲν θέλω ἐγὼ νὰ μοῦ χαλάσουν, νὰ μοῦ κολοβώσουν τὸ ὄνομά μου, γιὰ ὅλον τὸν κοσμο! διεμαρτυρήθη ἡ Ἀνδρέα μὲ θυμόν. Δὲν θὰ παραδεχθῶ ποτὲ νὰ μὲ φωνάζουν Ἄνδη.

— Τότε, εἶπεν ὁ ἐξάδελφός της, παίρνω ἐγὼ αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀφοῦ μάλιστα εἰς τὸ σπίτι μας μὲ φωνάζουν περισσότερον Ἄνδη, κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον, παρὰ Ἀνδρέα. Κ' ἔτσι ὅλα πᾶνε καλά, ἐξαδέλφη μου.

Χωρὶς νὰ καταδεχθῇ ν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν πρότασιν, ἡ φαντασμένη ἔφυγεν, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν θύραν νὰ βροντήσῃ ὀπίσω της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΟΠΟΥ ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΑΙ ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ φαγητοῦ, ἡ Ἀνδρέα, τῆς ὁποίας ἡ ὀργὴ εἶχε κάπως ἡμερώσῃ, κατέβη εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Καθὼς ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην, εἶδε τὸν πατέρα της ἐξερχόμενον ἀπὸ ἐκεῖ καὶ στηριζόμενον μὲ τὸ ἕνα του χέρι εἰς τὸν ὦμον τοῦ Ἄνδη.

Ἕως τότε ὁ κ. Δεβουσὺ εἶχε τὴν συνήθειαν ν' ἀργοπορῇ ὀλίγον κοντὰ εἰς

τὸ τζάκι του, ἕως ἔτου ἔλθῃ ἡ κόρη του καὶ τὸν πάρῃ διὰ νὰ φάγουν· αὐτὴν ὅμως τὴν ἡμέραν δὲν τὴν ἐπερίμενε. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς παρουσίας τοῦ ἐξαδέλφου εἰς τὸ σπίτι εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ γίνωνται αἰσθητά· αἱ φροντίδες καὶ αἱ περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ὁ πατέρας της ἕως τότε ἐθεώρει χαράν του νὰ δέχεται ἀπὸ τὴν Ἀνδρέαν, δὲν τῷ ἦσαν πλέον ἀναγκαῖαι, ἀφοῦ τώρα ἐπροτιμοῦσε τὰς περιποιήσεις τοῦ μικρανεψιοῦ του. Καὶ αὐτὸς ὁ μικρανεψιός, βέβαια, δὲν θὰ παρέλειπε αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ καλοκαθήσῃ εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ κάμῃ μάλιστα ἐκεῖ μέσα τὸν αὐθέντην...

Ὅταν εἶδεν ἐκεῖνο τὸ θέαμα, ἡ φαντασμένη ἐσκυθρώπασε κ' ἔτρεξε νὰ προφθάσῃ τὸν κ. Δεδουσύ.

— Στηριχθῆτε εἰς τὸν βραχίονά μου, πατέρα, τοῦ εἶπε, προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸν ἔρηθον, εἰς τὸν ὦμον τοῦ ὁποίου ἐκεῖνος ἐστηρίζετο.

Ὁ τραπεζίτης ὅμως, ἀντὶ ν' ἀφίσῃ τὸν ὦμον τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἔπιασε μὲ τὸ ἐλεύθερον χέρι του τὸν βραχίονα τῆς Ἀνδρέας καὶ τὴν ἔκαμε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό του.

— Ἀ! τί ὡραῖα ποῦ εἶμαι ἔτσι! εἶπε, μὲ τὸ ἀγαθὸν μειδίαμά του· ἔχω δύο στηρίγματα ἀντὶ ἑνός! Ἀληθινά, Ἄνδη, ἂν ἐγὼ μακαρίζω τὸν ἑαυτόν μου, ποῦ εὑρῆκα ἕνα συγγενῆ σὰν ἐσένα, ὑποθέτω ὅτι κ' ἐσὺ πρέπει νὰ μακαρίζῃς τὸν ἑαυτόν σου, ποῦ εὑρῆκες μίαν τόσον χαριτωμένην ἐξαδελφοῦλαν...

— Ἀ! δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγὼ πρὸ ὀλίγου, στὸ ἁμάξι; εἶπεν ὁ ἔφηβος στρέφων πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνδρέας. Τὸ ἤξευρα ἐγώ, ὅτι οἱ φίλοι σας θὰ μὲ συνέχαιρον διὰ τὴν καλήν μου τύχην, ὅσον καὶ οἱ ἰδικοί μου σᾶς εἶχαν συγχαρῇ διὰ τὴν ἰδικήν σας!

— Ἀ! μάλιστα, ἀπήντησε γελαστὴ ἐκείνη· μὴ λησμονεῖτε ὅμως ὅτι τώρα ὁμιλεῖ ὁ πατέρας διὰ τὴν κόρην του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΠΑΝΗ

(Τέλος· ἴδε, σελ. 51.)

— Δὲν ἔτρεξε τίποτε. Μόνον ἤρθανε τρεῖς μαῦροι ἄνθρωποι, ποῦ κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ταβάνι καὶ ἤθελαν νὰ παίξουν τὰ ζάρια μαζί μου. Ἐπαίξαμε τὸ κτῆμά σου, κ' ἐγὼ ἐκέρδισα καὶ τοὺς τρεῖς. Ἐπειδὴ δὲν ἠθέλανε ὕστερα νὰ φύγουν, τοὺς ἔβαλα μέσα στὸν τορβᾶ μου. Οἱ διαβόλοι αὐτοὶ ἐπῆγαν νὰ σκάσουν, φύσικά, ἐκεῖ μέσα, καὶ μοῦ ἐπρόσφεραν αὐτὰ τὰ δοσίματα γιὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσω. Τοὺς ἔκαμα τὴν χάριν καὶ τὰ ἐπῆρα, ἀλλοίμονό τους ὅμως, ἂν ξαναπατήσουν ἐδῶ!

— Φίλε μου, λέγει ὁ ἄρχοντας, θὰ γίνῃς γαμβρός μου· ἡ παληκαριά σου περνᾷ τὴν τύχην σου. Θὰ ζήσωμε ἀχώριστοι.

Ἡ ἀρχοντοποῦλα ἦτον εὔμορφη, ὁ Πιπάνης ἤτανε ἀγαθός, καὶ ταίριαξαν περίφημα.

Ἐπέρασαν χρόνια καὶ χρόνια, χαρούμενοι κ' εὐτυχισμένοι. Ὁ εὐγενὴς πατέρας ἐκοιμώτανε πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ μνῆμά του, καὶ τὸ νέο ταῖρι ἤτανε πιὰ γέρικο ἀνδρόγυνο, ὅταν ἕνα βράδυ παρουσιάζεται ὁ κὺρ Χάρος μὲ τὸ δρεπάνι στὸ χέρι.

— Ἑτοιμάσου, Πιπάνη, ἦλθεν ἡ ὥρα σου!

— Λάθος ἔχεις, φωνάζει ὁ ἀρχοντοπιασμένος μας, εἶμαι γερὸς ἀκόμα, καὶ μ' ἀρέσει ἡ ζωή. Οὔπ! οὔπ! ἀναθεματισμένε, γρήγορα στὸν τορβᾶ μου!

Ὁ Χάρος, θέλοντας καὶ μή, ἐμβῆκε μέσα. Ἐκάθησε ἥσυχος ἑπτὰ χρόνια. Καὶ οὔτε κλάμματα, οὔτε παράπονα. Ἐγνώριζε πολὺ καλὰ πῶς κανένας δὲν θὰ τοῦ ἄνοιγε.

Ἕνας ἄγγελος ἦλθε νὰ φέρῃ τὸ δεύτερο μήνυμα.

— Ὁ Κύριος, Πιπάνη, σοῦ μηνᾷ πῶς εἶνε καιρὸς ν' ἀφίσῃς τὸν κόσμο,—τοῦ γλυκολέγει ὁ ἄγγελος.

Ὁ Πιπάνης θυμώνει, καί, μολονότι εἶνε καμωμένος δυὸ κάτια ἀπὸ τὰ γεράματα, βάζει ἄγριες φωνές.

— Δὲν εἶμαι ἕτοιμος! δὲν θέλω νὰ πεθάνω! Οὔπ! οὔπ! ὦμορφέ μου ἄγγελε, γρήγορα μέσ' στὸν τορβᾶ!

Καὶ ὁ εὔμορφος ὁ ἄγγελος ἐπῆγε νὰ κάμῃ συντροφιὰ μὲ τὸν ἄσχημο τὸν Χάρο. Ὁ γέρο-Πιπάνης ἐκρέμασε τὸν τορβᾶ σὲ μιὰ μηλιά, κ' ἔτριψε τὰ χέρια του, εὐχαριστημένος.

Περνοῦν ἄλλα ἑπτὰ χρόνια, κ' ἔρχεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Τότε πιὰ ὁ γερο-πονηρὸς σκύβει καὶ τὸν προσκυνεῖ, καὶ λέγει:

— Κύριε καὶ Θεέ μου, ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου!

Ἔκαμε τὴν διαθήκην του, ἐφώναξε τὴν γυναῖκά του, τῆς παράγγειλε νὰ φέρῃ τὸν τορβᾶ καὶ νὰ τὸν κρεμάσῃ εἰς τὸν λαιμό του, κ' ἐξεκίνησε γιὰ τὸ ταξεῖδι, ποῦ δὲν ἔχει γυρισμό.

* * * *

Ὁ Πιπάνης μας εἶνε πεθαμένος πιά. Νὰ τον καὶ φθάνει ἐμπρὸς στὴν Κόλασι. Οἱ διαβόλοι τὸν βλέπουν, τὸν γνωρίζουν, κ' ἑτοιμάζονται νὰ τὸν σιγυρίσουν καλά. Ὁ πονηρὸς ὅμως αὐτὸς τοὺς δείχνει τὸν μεγάλο του τορβᾶ· καὶ ἐκεῖνοι, τρομαγμένοι, ὄπου φύγῃ-φύγῃ!

Ξανασφαλοῦν οἱ πόρτες, καὶ ἀπὸ μακρὺ ἀκούεται ὁ ἀντίλαλος:

— Οὔπ! οὔπ! Δρόμο! Ἔχει τὸν τορβᾶ!

Ὁ Πιπάνης τραβᾷ κατὰ τὸν Οὐρανό, καὶ κτυπᾷ τὸ παραθυράκι τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

— Τὸν καιρὸ ποῦ σοῦ εἶπαν νὰ διαλέξῃς ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τὸ καλλίτερο, δὲν ἐδιάλεξες καὶ μιὰ θέσι ἐδῶ, μαζί μας. Δρόμο τώρα, κ' εἶν' ἀργά, παληάνθρωπε!

— Γιατί τάχα δὲν σᾶς ἀρέσει ἡ συντροφιά μου, ἄγιε δέσποτα; Οἱ διαβόλοι μ' ἐδιώξανε, πρέπει λοιπὸν κάπου νὰ κονέψω. Εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος ἐγώ, κάντε μου λίγη θέση... Δὲν μὲ θέλετε, αἴ; Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς! Οὔπ! οὔπ! Μέσα στὸν τορβᾶ μου!

Ὁ ἄμοιρος Ἅγιος Πέτρος ἐτρύπωσε μέσα στὸν τορβᾶ. Ὁ Πιπάνης τοῦ ἐπῆρε τὸ κλειδὶ τοῦ Παραδείσου, ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἐκρέμασε τὸν τορβᾶ στὸ μάνταλο, κ' ἐκαλοκάθησε.

— Ἂς ἔρθῃ τώρα ὁποιος θέλει. Ὅσην ὥρα κοιμᾶται ὁ Ἅγιος Πέτρος, ἐγὼ θ' ἀνοίγω τὲς πόρτες τοῦ Παραδείσου...

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΛΙΓΟ ΑΠ' ΟΛΑ

Τὰ μή-με-λησμόνει.

Ὀλίγοι εἶνε ποῦ δὲν γνωρίζουν ὅτι τὰ κομψὰ ἐκεῖνα μαβιὰ λουλουδάκια—*αἱ μυοσωτίδες*—λέγονται κοινῶς καὶ «μή-με-λησμόνει». Ὀλίγοι ὅμως εἶνε ποῦ γνωρίζουν πόθεν ἔλαβαν αὐτὴν τὴν ὀνομασίαν. Ὑπάρχει ἕνας θρῦλος δι' αὐτὸ τὸ ἄνθος, καὶ ὁ θρῦλος αὐτὸς εἶνε πολὺ γνωστὸς εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἕνας νέος καὶ μία νέα ἦσαν ἀρραβωνιασμένοι, καὶ τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου των ἔκαμναν μαζὶ περίπατον κοντὰ εἰς ἕνα βαθὺν ποταμόν. Ἡ μνηστὴ εἶδε ἕνα ὡραῖο λουλουδάκι, τὸ ὁποῖον ἔπλεεν ἐπάνω στὰ νερά· καὶ τὸ ἐπόθησε. Ὁ ἀρραβωνιαστικός ἐσκύψε νὰ τὸ πιάσῃ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ ἤγγιζεν, ἐγλύστρησεν, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν, κ' ἐχάθη εἰς τὸ ρεῦμα. Ἀλλά, πρὶν βυθισθῇ ἐντελῶς, ἐπρόφθασε κ' ἐπέταξε τὸ γαλάζιο λουλουδάκι εἰς τὴν ὄχθην, κ' ἐφώναξεν εἰς τὴν μνηστήν του:

— Μή με λησμόνει!

Ἀπὸ τότε τὰ ἀνθάκια τῆς μυοσωτίδος, τὰ συμβολίζοντα τὴν ἀνάμνησιν, λέγονται καὶ «μή-με-λησμόνει».

Τὸ χιόνι ἀνάβει φωτιά!

Δὲν τὸ πιστεύετε; Καὶ ὅμως ὁ Ἀνανίας ἔκαμε τὸ πείραμα τὴν περασμένην Κυριακήν, ποῦ ἐχιόνιζε εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐγυρεύαμε σπίρτα ν' ἀνάψωμε τὸ καμινέτο, καὶ τὰ σπίρτα δὲν εὑρίσκοντο. Δὲν χάνει καιρὸν ὁ Ἀνανίας. Βγάζει ἀπὸ τὸ συρτάρι του ἕνα κουτάκι, ὅπου εἶχε φυλαγμένο ὀλίγον καθαρὸν *ποτάσσιον* (τώρα, βλέπετε, καταγίνεται καὶ εἰς τὴν Χημείαν ὁ Ἀνανίας), βάζει ἕνα σπυράκι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ποτάσσιον ἐπάνω στὸ φυτίλι τοῦ καμινέτου, ἀνοίγει τὸ μπαλκόνι, ἁρπάζει ἕνα κομμάτι χιόνι, τὸ πλησιάζει εἰς τὸ φυτίλι, καὶ ἀμέσως ἀνάβει φωτιά... μὲ τὸ χιόνι! Κατάπληξις εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Ὁ Ἀνανίας ὅμως, σοβαρώτατος, ἐξηγεῖ ὅτι αὐτὸ εἶνε φυσικώτατον. Τὸ ποτάσσιον ἀπορροφᾷ εὐκολα τὸ ὀξυγόνον, μὲ τὸ ὁποῖον ὅταν ἑνωθῇ, ἀποτελεῖ τὴν ποτάσσαν. Ὅταν λοιπὸν στάξετε εἰς αὐτὸ νερὸ (ὁ Ἀνανίας μετεχειρίσθη τὸ χιόνι, διὰ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ τὰ χάσωμεν), τὸ περιεχόμενον εἰς τὸ νερὸ ὀξυγόνον τὸ ἐγκαταλείπει διὰ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸ ποτάσσιον καὶ παράγει μίαν ὀκτοκόκκινον φλόγα,—ἡ ὁποία μᾶς ἄναψε τὸ καμινέτο...

Ἄλλου ὁ ἔπαινος.

Ἐπήγαινε περίπατον ἡ Ἑλένη μὲ τὴν μητέρα της, καὶ εἶχεν εἰς τὴν μαβιὰ τραχηλιά της, καρφωμένην μίαν ὡραίαν ἄσπρην καμέλιαν. Ἐπέρασε δίπλα ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος ἐκοντοστάθη καὶ εἶπε:

— Τί ὡραία ποῦ εἶνε!

Ἡ Ἑλένη ἄρχισε νὰ κορδώνεται καὶ νὰ καμαρώνῃ σὰν τὸ παγῶνι. Ὁ κύριος ὅμως ἐκεῖνος τὴν εἶδε καὶ ἐπρόσθεσε:

— Δὲν τὸ εἶπα γιὰ σένα, μικρούλα μου, τὸ εἶπα γιὰ τὴν καμέλια, ποῦ ἔχεις ἐπάνω σου καὶ σὲ στολίζει.

Ἡ Ἑλένη ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ἐντροπήν της. Καὶ τότε ἡ μητέρα της τῆς εἶπε:

— Αὐτὸ νὰ σοῦ γίνῃ μάθημα, κόρη μου. Οἱ ἄνθρωποι συχνὰ δὲν ἐπαινοῦν ἡμᾶς, ἀλλὰ τὰ στολίδια μας καὶ τὰ πλούτη μας...

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Ἐκεῖ στὸ ἔρημο τὸ κοιμητήρι,
μακριὰ ἀπ' τοῦ κόσμου τὸ πανηγύρι,
κοιμᾶται ὁ ναύτης παντοτεινά.

Στῶν πεθαμένων τὴν αἰώνια πόλη
Ἐπῆγε κ' εὕρηκεν ἀραξοβόλι
κι' ἀποκοιμήθηκε στερνὴ φορά.

Ὅταν χαράζῃ καὶ ἡ 'μέρα ἀρχίζῃ,
μὲ τὴ βαρκούλα του δὲν ἁρμενίζει
τώρα, στῆς θάλασσας τὴν ἀγκαλιά.

Οὔτε ὅταν λάμποινε δειλὰ τ' ἀστέρια
πειὰ δὲν βαστάει σφιχτὰ στὰ χέρια
τὸ δυὸ κουπιά του νὰ λάμνῃ ἀργά.

Εἰς τὸ ἀκρογιάλι, μέσα στὰ φύκια,
μὲς τὰ κοχύλια, μὲς τὰ χαλίκια,
Τὸ κῦμα ἀφρίζει, ξεσπάει σιγά.

Καὶ ὁ ναύτης ἔχει κλειστὰ τὰ μάτια
μακριὰ ἀπ' τῆς θάλασσας τ' ἄπειρα πλάτια
μέσα στὸ μαῦρο μνῆμα βαθιά.

Δεμένη ἡ βάρκα του εἰς τ' ἀκρογιάλι
δὲν τὸν προσμένει γιὰ νὰ τὴν βγάλῃ
πέρα στὴ θάλασσα τὴν ἀνοιχτή.

Οἱ ἄλλες βαρκοῦλες σχίζουν τὸ κῦμα·
καὶ ὁ ναύτης μόνος του στὸ μαῦρο μνῆμα,
πῆγε ταξεῖδεψε 'ς ἄλλη ζωή.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπᾶς:
—Μὴν κυττάζῃς τώρ' ἀκόμα
Ποῦ ἐγὼ ὅλο σὲ ταΐζω...
Τί θὰ κάμῃς σὰν θὰ βγάλῃς,
Τάκη μου παιδί μου, γέντεια;

Ὁ Τάκης:
—Γι' αὐτὸ κλαίγεσαι, πατέρα;
Ἄλλη μία θάχω ἔνοια:
Στὸν κουρέα νὰ πηγαίνω
Τακτικὰ νὰ τὰ χωρίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους [ΕΕ]

* * *

— Πῶς τὸν παίρνεις τὸν καφέ σου;
Λέγ' ἡ Μάρθα εἰς τὸ Γιάννη.
Καὶ ὁ Γιάννης: — Δὲν τὸ ξέρεις;
Ὤχ καημένη, στὸ φλυτζάνι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόκαιδος τῆς Νίκης [ΕΕ]

* * *

— Καὶ εἶνε ὀξεῖα ἡ ἀσθένεια τοῦ πατέρα σου; ἐρωτᾷ ἕνας κύριος τὸν μικρὸν Νίκον.

— Γιὰ ὀξεῖα δὲν ξέρω, ἀπαντᾷ ὁ Νίκος; βαρεῖα ὅμως πρέπει νὰ εἶνε, γιατὶ ἔχει δέκα μέρες στὸ κρεββάτι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεσβιακοῦ Ἄνθους [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ ἐν Ἀμερικῇ *Ἀνδρέας Γαλανόπουλος* ἐνέγραψε διὰ μίαν ἑξαμηνίαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 ἑ. ἔ. συσταθὲν πτωχὸν κοράσιον ἐκ Λευκάδος. Εὖγε εἰς τὸν καλόν μου φίλον!

ΩΡΑΙΟΝ ΑΡΘΡΟΝ

Ὁ κ. Ἄγγελος Τανάγρας, ὁ γνωστὸς συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε συνδρομητής μου, ἐδημοσίευσε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ «Ἔμπρός» ὡραῖον ἄρθρον μ' ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις του ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν». Τὸ ἄρθρον τοῦτο, πολὺ τιμητικὸν δι' ἐμέ, ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἀναδημοσιεύσω. Σήμερον ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας πρὸς τὸν ἀγαπητόν μου παλαιὸν φίλον, τὸν τόσῳ διαπρεπῆ σήμερον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυσε νὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰ μ' ἐνθυμῆται.

Εὐχαριστῶ πολύ, *Φιλελεύθερε*, διὰ τὰς ἐνεργείας σου, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν τόσην ἀγάπην πρὸς τὸ περιοδικόν μας. Κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ δημοσιεύσω κάποτε τὴν εἰκόνα τοῦ Διευθυντοῦ μας, διὰ νὰ τὸν γνωρίσετε ὅλοι, καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θὰ τὸ κάμω. Π: γ: τοῦ χρόνου, ὅταν θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ Τριακοστόν. Δὲν θὰ εἶνε εὐκαιρία, καὶ μάλιστα σπανιωτάτη;

Πολὺ ἐνδιαφέροντα τὰ νέα σου, *Κομψετί*, καὶ θὰ ἐπιπλήξω αὐτοὺς τοὺς χυρίους ποῦ σ' ἔκαμαν νὰρρωστήσῃς ἀπὸ τὰ πολλά... κομψετί! Πρέπει ὅμως νὰ εἶσαι κ' εὐχαριστημένη ἀφοῦ γρήγορα ἔγινες καλά, καὶ ἀφοῦ ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας σου, τὴν Πρωτοχρονιὰν σοῦ ἔκαμαν περισσότερα δῶρα τοῦ συνήθους.

Βαρκούλα τῆς Πάχης, τὸ τετράδιον σοῦ ἐπεστράφη κατὰ λάθος ἀντὶ νὰ σταλῇ πρὸς τὴν *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*. Βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ ξαναπροτείνῃς πρὸς ὅσους δὲν σοῦ ἔστειλαν. Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὴν «προσεχοῦσαν» (δηλαδὴ τὴν προσεχῆ) Κυριακήν, θὰ εἶσαι πλέον ἀποφασιστική.

Ὁ '*Ονειροπόλος τῆς Δόξης* παρατηρεῖ ὅτι φέτος ἐγκρίνονται ὅλο καὶ ὡραῖα ψευδώνυμα «ποιητικά, ἐθνικά, ἰδεώδη». Ὑποθέτω ὅτι αὐτὸ τὸ ὁμολογοῦν ὅλοι, ὀφείλεται δὲ εἰς τὸ Δημοψήφισμα. Ὀφείλω ὅμως κ' ἐγὼ νὰ παρατηρήσω ὅτι οἱ φίλοι μου τὸ παρακάμνουν μὲ τὰ ἐθνικά. Νομίζουν ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὡραῖον ἓν ψευδώνυμον, ἂν δὲν εἶνε καὶ ἐθνικόν. Τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε σωστόν.

Ἔλαβα τοὺς ὡραίους σου γρίφους, *Φιλόξενε*. Ἀλλὰ πρῶτον, εἰκονογραφημένους Γρίφους δὲν δημοσιεύω· δεύτερον δὲν δέχομαι τώρα Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν, διότι ἐλήξεν ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ὥστε περίμενε, νὰ μοῦ στείλῃς ὅταν εἶνε καιρός.

Αἱ λύσεις σου ὀρθαί, *Ἡρωΐς τῆς Κρήτης*, ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις ὅτι γράφονται εἰς ἰδιαίτερον Χάρτην τῶν Λύσεων; Σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὀδηγόν.

Ἰσχὺς τοῦ Πεπρωμένου, ἐὰν ἐδέχθησαν, σοῦ ἔστειλαν τετράδιον καὶ ἐχάθη, καὶ αὐτὸ θὰ τὸ *μάθῃς*, διότι φυσικὰ τότε δὲν θὰ στείλῃς σὺ τετράδιον ἰδικόν σου, καὶ θὰ λάβῃς σημειώσιν μου ὅτι ὀφείλεις. Ὥστε ἐὰν λάβῃς ποτὲ τοιαύτην σημείωσιν μὲ ψευδώνυμα ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβες τετράδιον, σημαίνει ὅτι σοῦ ἐστάλη ἀλλ' ἐχάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ἡ *Αἰμόφυρτος Μακεδονία* ἔχασε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς της, ἀλλὰ τὸν ἐκέρδισε πάλιν, μόλις τοῦ διηγήθη τὴν τελευταίαν συνέχειαν τῶν «Διδύμων τοῦ Τρανσβάαλ». Τώρα τοὺς ἔχεις τρεῖς σωστούς. Ἐλπίζει δὲ νὰ τοὺς κάμῃ περισσοτέρους, ἅμα προχωρήσουν ἀκόμη τὰ ὡραῖα μας μυθιστορήματα. Εὖγε!

Πολὺ μὲ συνεκίνησαν τὰ παθήματά σου, ἀγαπητὴ μου *Μαργαρίτα Κ.* Ναί, εὔχομαι κ' ἐγὼ νὰ ἔλθῃς πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ αἰσιωτέρους οἰωνοὺς καὶ τότε νὰ μ' ἐπισκεφθῆς καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.

Γυμνάσιον Μυτιλήνης, ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε. Καὶ δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις. Λυποῦμαι μόνον ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ τ' ἀναδημοσιεύσω, διὰ νὰ μάθουν καὶ οἱ ἄλλοι «τί σημαίνει τὸ ρῆμα διαπλάττω»...

«Ἐμεῖς τὰ κορίτσια, βλέπεις, δὲν εὐκολυνόμεθα πάντοτε νὰ γράφωμεν ἢ ἑορτὴ εἶνε ἢ ὅ,τι ἄλλη ἡμέρα, κάτι θὰ τύχῃ ποῦ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ.» Αὐτὰ μοῦ γράφει ἡ *Χρυσάκτινη Ἀθήνη*. Κ' ἐγὼ συλλογίζομαι· ἀλήθεια τάχα τὰ κορίτσια εἶνε πλέον ἀπησχολημένα ἀπὸ τὰ ἀγόρια; Δὲν τὸ πιστεύω! Καὶ παρακαλῶ τὴν *Χρυσάκτινην Ἀθήνη* νὰ μοῦ γράφῃ συχνότερα χωρὶς προφάσεις...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, κ. (Ἠ. Α. χάρτην εὐκαιρίαν ἔστειλα·) *Φίλη τῶν Ἀνθέων*, κ. (Π. Λ. αὐτὸ ἐξέλεξα διὰ σέ, ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποῦ μοῦ ἔγραψε ἡ ἀδελφή σου·) *Ἐσπεραντιστής*, α. (ὄνομα καὶ πρᾶγμα, διότι γνωρίζει τὴν νέαν διεθνῆ γλῶσσαν Ἐσπεράντο, καὶ μάλιστα ζητεῖ καὶ προσηλύτους·) *Αὔρα τῆς Χίου*, α. (αὐτὸ ἐξέλεξα· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· πολὺ λυποῦμαι δι' αὐτὴν τὴν αὐστηρότητα τοῦ σχολείου σας, ἡ ὁποία μάλιστα θιγεῖ καὶ τὴν θρησκείαν μας!) *Δουκὴ Φουστανέλλα*, α. (Π. Α. αὐτό·) *Πτωχικὴ Καλύβη*, α. (Θ. Α. ἡ προθεσμία ἐπέρασε, ἀλλὰ γρήγορα θὰ ἔχωμεν νέαν Κυριακήν·) *Πόπης-Πατρίς*, α. (Κ. Ζ. τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου-Ξενοπούλου σοῦ ἐστάλη συστημένον, μὲ τὴν συνήθη διεύθυνσιν, τὴν 8 Ἰανουαρίου· ὑποθέτω ὅτι θὰ καθυστέρησε, ἕνεκα τῆς δριμύτητος τοῦ χειμῶνος·) *Δάφνη τῶν Τεμπῶν*, κ. (Μ. Φ. χάρτην καὶ ἓν φύλλον ἔστειλα·) *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, κ. (; ... περιμένω καὶ τὴν «ἀεκτενεστάτην»·) *Νικηφόρος Οὐρανός*, α. (!! εὔχομαι νὰ τιμηθῇ ὅπως καὶ τὸ παλαιόν·) *Φιλέλληνα Μακεδών*, α. (Κ.Σ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ρεμβασμός*, κ. *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, α. *Ποιμενὶς Μυρτώ*. κ. *Χειμωνιάτικος Ἥλιος*, κ. *Βόρειον Σέλας*, κ. *Τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἐσπερίδα* μὲ τὴν *Ἐστεμμένην Καλλονήν*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Ἡρωικὴν Κρήτην*, *Ἄστρον Ἑσπερινὸν* καὶ *Ἀ-*

στέρα τῆς Εἰρήνης·—τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Ἑλληνικὴν Φουσανέλλαν* καὶ *Κεντρί*·— ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* μὲ τὸν *Χρυσόκομον Νάρκισσον*·—ἡ *Μακεδονικὴ Φάλαγξ* μὲ τὸ *Ἡρωϊκὸ Ἀρκάδι*, *Κρητικὴν Ἐλπίδα*, *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*, *Στεναγμὸν τῆς Μακεδονίας* καὶ *Ναυαγὸν τοῦ Φαλήρου*·—ὁ *Ἕλλην Ναυτόπαις* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Σκέρτσο*, *Ἄριελ* καὶ *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*.—τὸ *Εὔοσμον Κρίνον* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Δαναὸν* καὶ *Λήθην*·—τὸ *Ἄκρον τῆς Ἀνακουφίσεως* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, *Ἀστέρα τῆς Χίου*, *Ἰδεώδη Καλλονὴν* καὶ *Πτερόεν Ὄνειρον*·—ὁ *Γαλαξίας* μὲ τὸν *Γαλάζιον Οὐρανόν*, *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου*, *Ζήτω ἡ Κυανόλευκος*, *Γαλήνην* καὶ *Ναυτόπαιδα τῆς Νίκης*·—ἡ *Κόρη τῶν Ὀνείρων* μὲ τὸ *Σκέρτσο*, *Ὄνειρο στὸ Κῦμα*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Ἐμπνευσμένην Μουσικὴν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἐλευθερίας*·—ὁ *Τοῖρος* μὲ τὴν *Ἐθνικὴν Σημαίαν*, *Βροντὴν τοῦ Διός*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀνείβαν τὸν Καρχηδόνιον* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*—*Τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο* μὲ τὸ *Κεντρί*·—ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* μὲ τὴν *Ἕνωσιν ἢ Θάνατον*, *Δόξαν τῆς Πατρίδος*, *Ἕλληνα Ναυτόπαιδα* καὶ *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*·—ὁ *Ναυτόπαις τῆς Νίκης* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Ξίφος*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀστέρα τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας*·—ἡ *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀστέρα τῆς Εὐτυχίας*, *Ναυτόπαιδα τῆς Νίκης*·—τὸ *Ἑλληνικὸν Ξίφος* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Ἄγγελον τῆς Νίκης* καὶ *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*·—τὸ *Πτερόεν Ὄνειρον* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*·—τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Ἀντίθεσιν*, *Ἀργώ*, *Μαραθωνοδρόμιον* καὶ *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα*·—ὁ *Ἄγγελος τῆς Νίκης* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Ἐθνικὴν Σημαίαν*, *Ἑλληνικὸν Ξίφος*, *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* καὶ *Ἄρην*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Συρανὴν Ξανθούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* (ὡραῖα τὰ Παιδ. Πνεύματα·) *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν* (ἔστειλα ἓν δευτέρου λυσόχαρτον·) *Ἰωάννην Π. Π.* (τὸ ψευδώνυμον ποῦ προτείνεις, ἀνήκει εἰς ἄλλον·) *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* (πολύτιμοι αὐτοὶ οἱ φίλοι, ποῦ σὲ κάμνουν καὶ νὰ ξεσπαθώνῃς ἀεὶς τὰ καλὰ καθούμεναι· λοιπὸν καλὴ ἀρχὴ!) *Ἰταλικὴν Σημαίαν* (δὲν ἔχει νὰ κάνῃ ἂν δὲν μοῦ ἤρεσε· νομίζεις ὅτι ὅλα μοῦ ἀρέσουν; ἄλλως τε ἐνεκρίθη πλέον καὶ δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀλλάξῃ·) *Ζεῦξιν* (ἔκαμες πολὺ καλὰ·) *Ταπεινὸν Μενεξὲν* (εὖγε λοιπὸν εἰς τοὺς μαθητάς!) *Ποιμενίδα Μυρτὼ* (ἔστειλα·) *Κίρκην* (κ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας εἴχαμεν πολλὰ χιόνια, ὅπως εἶδες καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος·) *Μακεδονικὴν Φάλαγγα* (αἱ νέαι σου προτάσεις εἰς τὸ προσεχές·) *Ροδοδάκτυλον Ἠώ* (ἐκράτησα σημείωσιν τῆς διευθύνσεώς σου διὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά·) *Ἠχὼ τῆς Καρδίας* (ἔστειλα·) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (ἀκριβῶς· οἱ στίχοι δὲν μοῦ ἐφάνησαν καλοί, καὶ τὸ ἔκαμα πεζόν·) *Πτερόεν Ὄνειρον* (αὐτὰ ὅλα θὰ τὰ ἰδῆς ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων· ἐν τῷ μεταξὺ προσπάθησε νὰ ἑτοιμάσῃς καμμιὰ δεκαπενταριὰ καλές...) *Ἑλληνικὸν Ξίφος*, *Ὄνειρο στὸ Κῦμα* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς·) *Τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο* (τὸ γραμματάκι σου χαριτωμένο·) *Πεδίον τῆς Μάχης* (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα·) *Γαλανόλευκον Κῦμα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *16 Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν **"ΡΩΣΣΙΑ"**

Ἀσφάλειαι: *Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θραύσεως ὑέλων.*

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Μαρτίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαιδέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

84. Λεξίγριφος.

Αὐτὸ ἐκεῖ τὸ ξαφνικὸ
Τι ἀρά γε σημαίνει;
Γιατὶ μαθὲς ἡ θάλασσα
Νἀνεβοκατεβαίνῃ;...
Νά! δυὸ τρανοὶ ἐμάλλωναν
Σφικτὰ-σφικτὰ πιασμένοι
Καὶ σ' ἕνα δένδρο ἀκκούμπησαν
Κι' οἱ δυὸ τους κουρασμένοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θύματος τοῦ Φθόνου

85. Συλλαβόγριφος.

Ἄρθρον καὶ γράμμα κάθησαν
Στὴ μύτη μου ἐπάνω,
Καὶ ἔκαμαν... Βασίλισσα·
Τώρα πῶς νὰ τὰ βγάνω;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαβάρου

86. Στοιχειόγριφος μετὰ τονογρίφου.

Τὸ πρόσωπόν του κύτταξε
Καὶ πές: ὡραῖο χρῶμα!
Ἀλλὰ στὴν ἴδια θέσι του
Πολὺ δὲ μένει ἀκόμα,
Γιατὶ εὐθὺς ποῦ τἄλλαξες
Καὶ τόνο καὶ κεφάλι,
Ἐφούντωσε καὶ ψήλωσε
Μὲ δύναμι μεγάλη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐστεμμένης Καλλονῆς

87. Κυβόλεξον.

Π * * *
* Ι * *
* * Ω *
* * * Α

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Σιγαλιᾶς

88. Ἐπιγραφή.

Ν Ι Ι Λ Φ
Υ Ν Ε Ο Η
Ο Ο Υ Ν Γ
Λ Γ Χ Ω Ρ
Ι Ι Σ Τ Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Ἀδαρ

89—90. Μεταμορφώσεις.

1.—Ἡ *κόμη* δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *πόλις*.
2.—Ἡ *πόλις* διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *χώρα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἐπαναστάσεως

91—95. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο *συμφώνων*, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις:

ἑστία, οἰκία, οὐδέν, Σέραπις, Μελανία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης

96. Ἀκροστιχὶς ἐκ τέκνων.

Ζητοῦνται τέκνα (υἱοὶ ἢ θυγατέρες) τῶν κάτωθι πατέρων (ἀπὸ ἓν τέκνον καθενός), τοιαῦτα ὥστε διὰ μὲν τῶν ἀρχικῶν των κατὰ σειρὰν νὰ σχηματίζεται Ἄρπυια, διὰ δὲ τῶν τρίτων γραμμάτων, ἀλλ' ἀνιστρόφως, Μοῦσα. Οἱ πατέρες εἶνε οἱ ἑξῆς:

1, Ποσειδῶν. 2, Πρίαμος. 3, Ἀθάμας. 4, Πελασγός. 5, Ὠκεανός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ τοῦ Πυργασοῦ

97. Μικτόν.

μρτ-σεω-πδσ-εα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποντιάδος Αὔρας

98. Τρῖφος παραστατικός.

Γράμμα - Γράμμα - Γράμμα - Ζῶον - Γράμμα - γαλλικὸν - Γράμμα γαλλικὸν - Γράμμα - Γράμμα - Γράμμα - Γράμμα - Ζῶον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 48.

586. Μενοίτιος (μέν, Οἴτη, ὁς.)—587. Κρόνος-ὄνος.—588. ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ (ἅλας, Λάϊος, Ἴαγος, Ὄλγα, σιγά.)—589—594. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΨΗ: *ὑψηλός, ἀψηφῶ, ψητός, ψήκτρα, ὑψήνωρ, ψῆφος.*

595. ΣΥΡΟΣ
ΣΙΤΟΣ
ΣΑΦΗΣ
ΝΟΜΟΣ
ΣΑΝΙΣ

596. Κόττος-κόττα.—597. Λείπει ὁ γάτος καὶ χορεύουν τὰ ποντίκια. — 598. Τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ψηφίζω *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν*, *Διπλωμάτην*.—*Ποιμενὶς Μυρτώ.* *(Ζ'—57)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος. Ἡ διεύθυνσίς μου: Alcibiade G. Doucas, Poste-restante, Niche (Serbie).

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου ὀνομαστικῆς ἑορτῆς σου, φίλτατε Ἀντώνιε Μούγια, σοὶ εὔχομαι ἔτη πολλὰ καὶ ἀτέρμονα εὐδαιμονίαν.—Ἀντώνιος Κουτελάκης. *(Ζ'—59)*

Ὡρα καλή, *Ναυτοπούλα μας*· καλὴ ἀντάμωσι τὸ καλοκαῖρι. — *Γαλανόλευκον Κῦμα.* *(Ζ'—60)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια προτιμῶ πολέμων τοιαῦτα.—Thrasybule Paschalidés, Agoustos (Macedoine, Turquie). *(Ζ'—61)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος. Ἀσφαλεστάτη ἀπάντησις.—Constantin Th. Schapera, rue Cr. Natalia, 7, Belgrade, Serbie). *(Ζ'—62)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ τοποθεσίας.—Const. Callivazis, Petit National Han, 7. Galata, Constatinople *(Ζ'—63)*

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δρ. ἢ φρ. 3
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δρ. ἢ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ ὁμοῦ δρ. ἢ φρ. 5,50 καὶ χρυσόδετοι δρ. ἢ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἢ φρ. 3.
[Χρυσόδετος, δρ. ἢ φρ. 3,50]

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.